

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ζητούμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς κερσοχὸν εἰς τὴν ἑσθὴν ἡμῶν ἠμερῆσι καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχείου Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἕως ἀνεύρεται ἄλλο καὶ χρησιμώτερον εἰς τοὺς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐσθία δραχμ. 50. Ἐξέμνητος δρ. 25. Τρίμηνος δρ. 15.
ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγέλιον γράσει διαστρ. 50.— Ἀραχτῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Ἐσθῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνητος καὶ Τρίμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΑ 1878

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰκονομικῆς μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Περικλεῶτος ἀριθ. 88, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 10 Ἰανουαρίου 1928

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 6

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Καὶ κρυμμένοι καλὰ νάμουν, κι' ἔπλο γεμάτο νάχα στὸ χέρι, πάλι δὲ θὰ τραβοῦσα. Μεθ φαίνονταν σὰ μιὰ ἰδέα δολοφονίας αὐτῆ ποδ μὸ κατέβηκε!

Τῆ στιγμῇ ποὺ ὁ βασιλεὺς ἔκανε τ' ἄλογό του νὰ ξεκινήσει, ἕνα γρήγορο ποδοβολητὸ ἀντήχησε στὸ δρόμο.

Ὀλόσιος πάνω στὴ σέλλα του, ἕνας ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τῶν οὐσσάρων, σταμάτησε ἀλόγῳ τοῦ ποδβόλαζε ἀφροῦς, ἔξῃ βήματα μακρὰ ἀπ' τὸ μονάρχη.

Χαιρέτησε. Καὶ μὲ φωνὴ καθάρια καὶ σταθερῇ, ἀνέφερε ὅτι τὸ Μπαζέιγ δὲν εἶχε ἀκόμα κυριευθεῖ. Ἡ γαλλικὴ μεραρχία ποὺ τὸ υπεράσπιζε, εἶχε ἀποκρούσει ὡς τώρα τὰ πρωσσικὰ στρατεύματα καὶ κρατοῦσε πάντα τὴ μιὰν ἄκρη τῆς γέφυρας τοῦ Μέζ.

— Πολὺ καλά! ἔκαμε ἤρεμα ὁ Μόλτικε... Εἶναι ἡ «Γαλλία Μεραρχία» τους, ἡ μεραρχία τοῦ Πεζοναυτικοῦ... Ἀδριο θὰ ὑποχωρήσει.

Προχώρησαν καὶ χάθηκαν μέσα στὸν κάμπο. Μὰ ἐγὼ εἶχα πάρει πιά τὴν ἀπόφασή μου. Ἐπρεπε νὰ βρῶ τὴ «Γαλλία Μεραρχία» μὲ κάθε θυσία, ἀκόμα κι' ἂν ἦταν ἀναγκαῖο νὰ περάσω τὸν ποταμὸ Μέζ κολυμπώντας κάτω ἀπὸ τουφεκίδι.

Τότε μάζεψα ὅλη τὴ σκέψη μου σὲ σένα. Σὰ γλυκοφίλησα ἀπὸ μακρὰ, κι' ὕστερα— θὰ μοῦ τὸ συχωρέσης, μαγνούλα μου;— ἔδωξα ἀπ' τὸ νοσμουτὴν εἰκόνα σου, γιὰ νάμαι ὀλόκληρος ἀφασιωμένος στὴν ἀπόφασή μου. Καὶ ξεκίνησα γιὰ τὸ Σαβένζ.

Ἐπρεπε νὰ περάσω ἔξῃ

χιλιόμετρα, μέσα ἀπὸ χωράφια, νύχτα ὧρα, γιὰ νὰ φτάσω τὴ γέφυρα. Μὰ ὁ Μέζ, ποὺ τὸ ρέμμα του ἀντιπέγγιζε καὶ κάτω, ἦταν ἕνας σίγουρος ὁδηγός.

Εἶχα περπατήσει κάμποσο, πίσω ἀπ' τὸ 2ο Πρωσσικὸ Σώμα, ποὺ εἶχε πάρει κι' ἄλλας τίς θέσεις του, ὅταν ξαφνικὰ τὸ μάτι μου πῆρ' ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ πρόβαλε μέσ' ἀπ' τὸ δάσος καὶ προχωροῦσε.

Κι' αὐτὸς δίχως ἄλλο μὲ εἶδε, γιὰτι τάχυνε τὸ βῆμα κι' ἐρχόταν ἴσια πάνω μου.

Σὰν ἀπὸ ἐνστικτο, πῆρα στάση ἀμυντικῆ. Μὰ μόλις ὁ ἀγνωστος μὲ σίμωσε, εἶδα πὼς ὁ φόβος μου ἦταν ἄστειος.

Μπροστά μου βρισκόταν ἕνας μεγα-

λόσωμος ἄνθρωπος, μὲ ὄψη εἰρηνικὴ κι' ἀκίνδυνη.

Φοροῦσε ἡμίψηλο, κοντὲς γκέτες κι' ἕνα πελώριο πανωφόρι καρρῶ. Στὸ στήθος του κρεμόνταν οἱ λορνιέτες του μέσα στὴ θήκη τους, καὶ στὸ πλάι του ἕνα μεγάλο διακάκι.

Φαντάσου, μαμμά, μιὰ μορφή μὲ μαλακὴ φουσκωμένη σάρκα. Κόλλησε πάνω μιὰ μεγάλη μύτη σὰν αἰτόνυχι. Χάραξε μιὰ πλατειὰ χαρκαὶ γιὰ στόμα, ποὺ καθὼς ἀνοίγει, φανερώνει μιὰ σειρά δόντια κίτρινα καὶ γερά σὰν τοῦ ἀλόγου. Κόλλησε ἕνα ἀραιὸ μουστάκι, ξανθόπυρρο, δυὸ φαβορίτες, βάλε καὶ δυὸ μάτια γαλανὰ ξεπλυμένα κι' ἀνοστα, πίσω ἀπὸ δυὸ ματογούλια.

Νά τος ὁ ἄνθρωπός μου!

— Ὁ κύριος εἶναι ντόπιος; μὲ ρώτησε.

— Γιατί μὲ ρωτᾶτε; τοῦ ἀπάντησα.

— Ἐγὼ, ἔχω χάσει ντρόμο... Τέλω νὰ βρῶ ντρόμο...

— Μὰ ποὺ πηγαίνετε λοιπόν;

— Τέλω πάω στὸ Μπαζέιγ... Τέλω ἰντῶ τὴ μάχη...

— Ἀ! μὰ δὲ θὰ μπορέσετε νὰ περάσετε τὴ γραμμῆ.

— Ἀ, γιέε! φώναξε δυνατὰ. Τὰ περάσω, τὰ περάσω! Εἶμαι ἀνταποκριτῆς, γτημοσιαγράφος, διπῆχος Ἐγγλέζος... Φάιτ Τζόρναλς! Κανένας ντὲν μπορεῖ νὰ μὲ σταματήσει!

Διάβολε! Μιὰ ἰδέα μοῦ ἤρθε ξαφνικὰ. Ὁ Ἐγγλέζος αὐτὸς μπορούσε νὰ μὲ βοηθήσει νὰ περάσω, γιὰτι ἴσως εἶχε τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ γερμανικοῦ ἐπιταλείου. Κι' ὕστερα, στὸν πόλεμο, ὅλα πρέπει νὰ τὰ μεταχειρίζεται κανεὶς!

— Λοιπόν, ἐλάτε μαζί μου! εἶπα. Κι' ἐγὼ στὸ Μπαζέιγ πηγαίνω.

Καὶ ξεκινήσαμε.

Καθὼς περπατοῦσαμε, ὁ Ἐγγλέζος ἀρχισε νὰ μοῦ κἀνὴ ἀνάκριση!

« Ὁ Μόλτικε κάνει μιὰ κυκλικὴ χειρονομία... » (Σελ. 84, στ. γ').

Το βάλει εντόπιση, πού μ' έβλεπε τόσο νέο να γυρίζω τή νύχτα στα χωράφια και στο τέλος με ρώτησε ποιός είμαι.

Στενοχωρημένος λιγάκι με την επιμονή του, τού απάντησα ξερά-ξερά: — Είμαι γιός ενός Γάλλου συνταγματάρχη τού πυροβολικού πού σκοτώθηκε στο Σαιν-Πριβιά, και γυρίζω στο σπίτι μου.

— Αο! Έρχεστε απ' τού Μέτς; φώναξε, δίχως να παρατηρήσει τή συγκίνηση τής φωνής μου.

— Βέβαια!

— Βέρυ γουέλλι! Τά ντύσεις σ' έμένα πολλές πληροφορίες για τις ντικές μου εφημερίδες!

— Περιπατάτε τώρα, τού απάντησα. Δέν είναι κατάλληλη στιγμή. Θα τά πούμε όταν φτάσω.

Τή στιγμή αατή βγαίναμε από μια δεντροσυστάδα κι' άξαφνα μια φωνή άντηχησε είκοσι μέτρα μακριά μας: — Βέρ ντά! (Τίς εί!)

Κι' ακολούθησε άμέσως ό ξερός κρότος τού όπλου πού τού έτοιμάζον.

Σταθήκαμε μάρμαρο κι' όί δού. Έγώ άνατριχίλασα. Θα μ' έπιαναν λοιπόν τή στιγμή ακριβώς πού έβλεπα κοντά μου τού ποτάμι και τά σπύτια τού Μπαζέγγ;

Είχαμε πέσει πάνω σ' ένα φυλακείο πού φρουρούσε τά πλευρά τής βουαρικής μεραρχίας.

Ο ύπαξιωματικός πού είχε τή διοίκηση τού φυλακείου, ρώτησε πρώτα τόν Άγγλο.

Έκεινος έβγαλε χαρτιά και τζδειχνα χειρονομώντας και φωνάζοντας, πώς ήταν ύπήκοος τής βασιλίσσας Βικτωρίας.

Όσο για μένα, τή στιγμή ακριβώς πού έτοιμαζόμουν ν' άπαντήσω, ό συντροφός μου μπήκε στη μέση και δήλωσε με στόμφο:

— Ο κύριος είναι μαζί μου, είναι γκραμματέας ντικός μου!

Φαντάσου τή σαστιμάρα μου, μαμμά, καθώς άκουσα ότι είχα μεταβληθή σε Άγγλο δημοσιογράφο.

Ο ύπαξιωματικός δέν έπέμενε και μäs παρακάλεσε να τόν άκολουθήσουμε. Ξεκινήσαμε λοιπόν άνάμεσα σε τέσσερες ξιφολόγες κι' ό σύντροφός μου, γελώντας και δείχνοντας τά δόντια του, μου είπε σιγά: — Είσαι εόχαριστημένος, μικρέ; Ντέν άφίνω να σε πιάσουν οι Πρώσοι. Άλλά να ντύσεις σ' έμένα πληροφορίες γκιά τις εφημερίδες μου.

Έπέμενε πολύ σ' αυτό τού σημείο ό "Άγγλος" κι' έγώ, στην άνάγκη, τού ύποσέθηκα:

— Καί βέβαια! Σε λίγο θα σας διηγηθώ κάθε τι πού σας ενδιαφέρει. Σας εόχαριστώ πολύ!

— Βέρυ γουέλι, μάι ντήαρ μπού!

Κι' έτριψε τις παλάμες του με ύφος

ίκανοποιημένο. Φαινόταν ήσυχος κι' άμέριμος, τή στιγμή πού οι Πρώσοι μäs παράδιναν σ' ένα άλλο φυλακείο. Τό φυλακείο αυτό μäs παρέδωκε σ' ένα άλλο, τρίτο, κι' αυτό πάλι μäs πήγε σ' ένα κεντρικό σταθμό, πού τόν διοικούσ' ένας ύπολοχαγός.

Στά δεξιά αυτού τού σταθμού και σε άπόσταση τριακοσίων τού πολύ μέτρων, φαινόταν άμυδρά ή γέφυρα, μισογκρεμισμένη, κάτω από τού φως τής σελήνης, πού πρόβαλλε τότε-τότε μέσ' απ' τά σύνεφα.

Σ' αυτή τή γέφυρα έπρεπε να φτάσω! Ο ύπολοχαγός ήταν ένας ξανθός άνθρωπάκος, σφιγμένος μέσα στο μπλε χιτωνίο του. Ένα μονάκι στημένο στο δεξί του μάτι, έδνε μεγαλύτερη αυθάδεια στη φυσιογνωμία του.

Μόλις μäs παρουσίασαν σ' αυτόν, εϋθός μäs μίλησε στον ένικό κι' άρχισε ν' άνακρίνη τόν Άγγλο ρεπόρτερ.

Μά εκείνος τόν έκοψε από τις πρώτες λέξεις και με τού άγέρωχο ύφος του, έδήλωσε επίσημα πώς ήταν ύπήκοος "Άγγλος.

Ύστερα έφαξε στις τσέπες του, έβγαλ' ένα χαρτί με τού γερμανικό στέμμα και τού παρουσίασε αυθάδικα στον ύπολοχαγό.

Τότε έγεινε κάτι σά θαύμα. Ο γερμανός έρριξε μια ματιά στο χαρτί κι' άμέσως χαιρέτησε στρατιωτικά λέγοντας: — Α, τότε διαφέρει!.. Σας ζητώ συγγνώμη, κύριε Μπόλδριτς! Μία φορά πού έχετε δελτίο έλευθέρως κυκλοφορίας από τήν Α. Υ. τόν πρόβλημα Φρίτς, είστε δικός μας! Έλάτε μαζί μου.

Τόν κάλεσε να μπη σ' ένα έρμηνο σπιτάκι, όπου είχε εγκαταστήσει τού φυλακείο του και πρόσταξε τού λοχία να κάμη άσστηρή έρευνα σε μένα.

Μά και πάλι ό Μπόλδριτς μπήκε στη μέση, έήλωσε άλλη μια φορά πώς ή μουν γραμματέας του, κι' ό ύπολοχαγός έδωξε τούς στρατιώτες του. Τώρα άκολουθούσα τούς δυό άνδρες πού πήγαιναν στο σπιτάκι.

— Αυτή τή φορά, συλλογιζόμουν, δέ χωρεί διαταγμός. Πρέπει να τελειώνω! Η κατάσταση αυτή δέν μπορεί να κρατησή πολύ. Πρέπει να κόψω τού σχολί!

Πήρα τήν άπόφασή μου. Άφισα τόν ύπολοχαγό να μπη πρώτος. Πίσω του μπήκε κι' ό δημοσιογράφος. Και καθώς ήταν ή σειρά μου να περσώ τού κατώφλι, έκαμα μισή μεταβολή και ξεκίνησα τρέχοντας μ' όλο μου τά δυνατά πρός τή γέφυρα τού Μέτς.

Τι έγινε στο γερμανικό φυλακείο, δέ μπορώ, μαμμά, να τού ξέρω. Τό μόνο βέβαιο είναι ότι μήτε ό Έγγλέζος, μήτε ό Γερμανός δέν περίμεναν να τού σκάσω έτσι «άλά γαλλικά», και στην άρχή δέν ήξεραν τι να βάλουν με τού νού

τους. Μά για έλα και σ' στη θέση τους.. Μόνο, άφου πέρασαν δυό-τρία λεπτά, άκουσα πίσω μου άναστάτωμα, φωνές και προστάγματα.

Μά, σε τέτοιες περιστάσεις, τρία λεπτά είναι κάτι τι, ιδίως με τά δικά μου πόδια. Σε βεβαιώνω πώς ένα έλάφι θα ήταν άδύνατο να με προφτάση. Θυμούμαι καλά ότ'όσο πώς, μέσα στη νύχτα, ή φιλή φωνή τού ύπολοχαγού έφτανε καθαρή ως ταυτιά μου.

Πρόσταξε νευρικά τούς χοντρο-Βουαρούς του.

— Έμπρός! Τροχάδην! Πιάστε τον!.. Μή φανερώσετε τή θέση τού φυλακείου! Μόλις τόν πιάσετε, ξεμπερδέψτε τον με τήν ξιφολόγη.

Αέ φαντάζεσαι βέβαια, μαμμά, ότι τούς περίμενα για να εκτελέσουν άπάνω μου τή διαταγή τού άξιωματικού τους. Μά σφιγγόταν ή καρδιά μου καθώς άκουγα πίσω μου τά βαριά βήματά τους να με σιμώνουν. Είχα φτάσει στο ποτάμι κι' ή κούραση μ' έφερσε, για μια στιγμή, σ' άναισθησία.

(Ακολουθεί)

MIX. Δ ΣΤΑΞΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Αυτόν τόν καιρό, πού τόνονα τού Πολέμου, με τόν Έρανο για τού Μνημείο του, βρισκται στο στόμα έλοφών, σκέφτηκα να ξαναδημοσιεύσω μαρικά απ' τά παιδικά, τά διασκεαστικά ποιήματά του. Αυτό πού θα διαβάσετε παρακάτω, πρωτοδημοσιεύθηκε στον τόμο τού 1896 κι' είχε μια τέτοια έπιτυχία, πού ακόμη τού θυμούνται και τού λένε, — μεγάλοι σήμερα, — οι τότε σπυρομηταί. — Σ. τ. Δ.

ΜΗΝ ΚΟΙΜΑΣΑΙ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Μήν κοιμάσαι στο τραπέζι! Θα κρούσης δίχως άλλο, Ο βοριάς δέ χωρατεύει Κι' ό χειμώνας δέν γελά... Τώρα είσαι μικρούλακι, Μά σ' ά γίνεις πού μεγάλο, Θα πειστείς πώς οι άρρώστειες Έχουν βάσανα πολλά.

Έπειτα δέν τού γνορίζεις, Δέ σοφ' όπτε κι' ή μαμμά σου, Πώς αυτό είναι άνάμια Πού ό Θεός τήν τιμαρξεί; Ύπναρά, πού κλέβεις ύπνους, Σήνω πλέον κι' έτοιμάσου Να πλαγιάσης στο κορβότσι Γιατ' ή νύχτα προχωρεί!

Σός στην εικόνα, σιάσου Με κατάνυξη μεγάλη, Σπαρώσας τά δυό σου χέρια, Προσευχέσου με καρδιά, Βγάλε τού φορέματά σου Και γλυκοκοιμήσου πάλλι, Όπως κάνουν κάθε βράδυ Όλα τά καλά παιδιά.

Κι' όταν θα χορτάσεις ύπνο, Μόλις θάξει ήμερώσει, Άφης τού σπράμα άμέσως Κι' είναι ή ώρα βιασική. Τρέξε στο σκολειό με βία Και με προθυμία τόση, Να μήν πάσεις άπουσία Και τιμαρξηθείς κι' εκεί.

† ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΘΥΜΟΣ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

Θύμωσε ό γέρο-Χειμώνας και σκέφτηκε να εξαλείψη από τόν κόσμο κάθε ζωή. Πρώτα άρχισε απ' τά πουλιά. Βαρέθηκε ν' ακούη τις φωνές τους. Φύσησ' ένα δυνατό κρύον άγέρα, τίνανε τά φύλλα από τά δένδρα και τά σκόρπισε στους δρόμους.

Τά πουλιά δέν είχαν πού να πάνε. Άρχισαν να μαζεύονται κοπάδια και να ζητούνε καταφύγιο. Μαζεύτηκαν, φώναξαν και πέταξαν σε ψηλά βουνά, σε γαλάζιες θάλασσες, σε ζεστούς τόπους. Έμεινε ό σπουργίτης κι' αυτός συμμαζεύτηκε στη χαράμδα τής στέγης.

Βλέπει ό Χειμώνας πώς δέν μπορούσε να φτάση τά πουλιά και τάβαλε με τά τετράποδα. Σκέπασε με χιόνι τούς κάμπους, έκανε στίβες από χιόνι πάνω στα δάση, έντυσε τά δέντρα με πάγους κι' ακόμα έρριχνε χιόνι. Έπεφταν παγωνιές ή μια δυνατότερη απ' τήν άλλη, και πηδούσαν οι πάγοι από έλατο σε έλατο κι' έριξαν τά κλαριά για να φοβίσουν τά ζώα.

Άλλά τά ζώα δέ φοβόνταν. Άλλα είχαν ζεστά τομάρια, άλλα κρυδόνταν σε βαθουλές σπηλιές. Οι άλεπούδες, μέσα στις κουφάλες, τρώγανε καρύδια. Οι άρκούδες βύζαιναν τού πόδι τους στους κρυφώνες. Οι λαγοί με τά πηδήματά τους ζεσταίνονταν και τά άλογα, οι άγελάδες, και τά πρόβατα, σε ζεστές στάνες, έτρωγαν έτοιμο χορτάρι κι' έπιναν νερό χλιαρό.

Ο Χειμώνας θυμωσε περισσότερο. Τάβαλε τώρα με τά φάρια. Έστειλε μεγάλη παγωνιά κι' οι πάγοι έτρεχαν μέσα στα νερά χτυπώντας τα σά με σκεπάρνια. Χωρίς ξόλα, έκτιζαν στα ποτάμια και στις λίμνες γεφύρια. Οι λίμνες και τά ποτάμια πάγωσαν, άλλα μόνο στην επιφάνεια και τά φάρια χώθηκαν πιο βαθιά στο νερό κι' εκεί είχαν πιο πολλή ζέστη.

— Α, στάσου, λέει με τού νού του ό Χειμώνας τώρα θα κυνηγήσω τούς άνθρώπους.

Και τούς έστειλε χιόνια και πάγους άφθονα, τού ένα πιο δυνατό από τ' άλλο. Άλλά οι άνθρωποι άναψαν τά τζάκια, έψηγαν κάστανα και περιγελοΰσαν τού Χειμώνα. Κι' αν ήθελε κανείς να πάη για δουλειά στο δάσος, έβαζε τή γούνα του, φορούσε χοντρά παπούτσια, χοντρά χερσόχτια, κι' άμα άρχιζε να κόβη ξόλα, άναβε απ' τή ζέστη και έθρωνε. Στους δρόμους έτρεχαν τά έλυθρα: τά άλογα έβγαζαν άχνό δι' άμαξάδες χτυπούσαν τά πόδια και χουχούλιαζαν τά χέρια τους, χωμένοι στις χοντρές τους πατατούκες. Πού νακούσουν κρού!

Έσκόλιασε απ' τού θυμό του ό Χειμώνας, βλέποντας πώς ακόμη και τά μικρά παιδιά δέν τόν φοβόνταν. Κυλού-

σανε στους πάγους, πήγαιναν με τά έλυθρα, έπαίζαν με τά χιόνια κι' έφτιαναν άνθρώπους, λόφους, τούς περίχυναν με νερό για να στερεωθούν, κι' άκόμα προκαλούσανε τόν πάγο.

Κι' άμα καμιά φορά, απ' τή κακία του, τσιμπούσε ό Χειμώνας κανένα παιδί στο αυτί, κι' άλλο στη μύτη, τά παιδιά άμέσως άρπαζαν χιόνι, έτριβαν τις

τσιμπιές κι' άναδαν τά πρόσωπά τους σά φωτιά.

Είδε ό Χειμώνας πώς τίποτα δέν μπορούσε να κάνη, έκλαψε απ' τού κακό του, κι' από τά κεραμίδα τών σπιτιών άρχισαν να στάζουν τά δάκρυά του.

Έπλησίαζε ή Άνοιξη.

(Από τού Ρωσικού)

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΠΕΤΡΙΩ-ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΗ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ
(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Β. (Συνέχεια)

Ήουχα-ήουχα, ή Μαρίτσα εργάζεται κοντά στη μαμμά της. Έχει πάρει τού τοπί της και τώρα μαθαίνει να σιουφώνει. Γιατί και στην έξοχή, βλέπετε, τά καλά παιδιά εργάζονται. Δέν τρέχουν όλο στα χωράφια...

Άξαφνα, ή Μαρίτσα πεινείται απ' τήν καρβίλα της φωνάζοντας: «Μαμμά! Άκούω ρόδες στο δρόμο!.. Ναί, ναί, άκούω ρόδες... Θα είναι τάρμαξί τού Ταχυδρομείου!»

Τρέχει εϋθός στην έξοχρα τού κήπου. Σοπίσω της τρέχει κι' ή Κατερίνα. Νά σε λίγο κι' ή μαμμά, να κι' ό μπαμπάς, πού περιμένουν πράγματα απ' τήν πόλη...

Πραγματικώς, ήταν τάρμαξί πού μοίραζε τά ταχυδρομικά δέματα στα σπύτια.

Τό δηγυεί όπως πάντα ό κύρ-Γιάννης, ό ταχυδρόμος, με τήν άσρημπλούζα και τού κόκκινο μούτρο. Ίδός τί κούκινη πού είναι σήμερα ή μύτη του! Ο κακό μουρος θάταν δλημέρα στον ήλιο. «Ψαύ!» κάνει. Και τάλολόγ' του, ό Ψαρός, στέκεται απέξω απ' τήν πόρτα. Ο δμαξός τότε πηδά κάτω και πρώτα-πρώτα φέρνει τάλολόγ' του πιο κοντά στο φράχτη, πού έχει όραίο πράσινο γρασίδι. Κι' ενώ ό Ψαρός άρχίζει να τρώει με μεγάλη εόχαριστηση, ό κύρ-Γιάννης άρχίζει να ξεφορτώνει...

— Κύρ-Γιάννη, τόν ρωτά ή Μαρίτσα, έφερές και τού σκυλί; — Ποιό σκυλί; τής άπανιτς. Έπρεπε να φέρω και κανένα σκυλί; — Μά βέβαια! τού σκυλί πού περιμένουμε απ' τήν πόλη!.. — Α, δέν ξέρω! Μπορεί να είναι μέσ' στα δέματα, μά εγώ δέν τού είδα! — Θα τού άκουσες όμως, κύρ Γιάννη, να γανγίσει... να κάνει κανένα κρότο, σά ζωντανό πράγμα πού είναι... — Α ναί, ναί, έχεις δίμο... Κάτι άκουσα στην άρχή... σά γαβγισμα, μέσ' από ένα καλάδι... Φαίνεται όμως πώς θύτσα ό φίλος δάποκοιμήθηκε, γιατί δέν ξανάκουσα τίποτα σ' όλο τού δρόμο... »

Ενώ μιλούσαν έτσι, ό κύρ-Γιάννης έξακολουθούσε τού ξεφορτωμα. Είχε κατεβάσει από τάρμαξί του ένα σωρό πράγματα: Πανέριμα, κοντιά, ένα μεγάλο σακί, ένα μπαούλο... Στο τέλος έπιασε να κατεβάσει κι' ένα μεγάλο καλάδι, τετράγωνο, με σκέπασμα και με τρυπίτσες.

Μά τή στιγμή εκείνη άκούσθηκε από κάπου σά μια ύπόκοψη φωνή, σάν ένα γρόλλισμα, σάν ένα γαβγισμα.

— Άκου! Έκαμε ή Μαρίτσα με χαρά. Έκεί-μέσα θάναί! Τάκουτε πού γανγίσει; »

Πραγματικώς, ή φωνή σέ λίγο έγεινε πιο καθαρή. Κι' ήταν φωνή σκύλου: «Γάβ!.. γάβ!.. »

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΓΑ

ΜΗΜΕΡΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΓΛΥΚΑ

Αγαπητοί μου,

ΣΥΝΗΘΕΙΑ, από άμνη- μόνευ ο υς καιρούς, κα- θιέρωσε τὰ εἶδη τῶν

γλυκισμάτων πὸ κάνουν στάθην αἰκά σπῖτια τὰ Χριστούγεννα καὶ τὴν Πρω- τοχρονιά. Εἶναι στερεότυπα, τὰ ἴδια: Ἡ πήλα, τὰ τσουρέκια, οἱ κουραμπιέ- δες, οἱ δίπλες καὶ τὰ μελομακάρονα. Φυσικά, γίνονται κι' ἄλλα ἔκτακτα: γαλατομπούρεκο, ρεβανί, σβίγγοι καὶ καθεξής. Μὰ ἐκεῖνα εἶναι τὰ τακτικά, τὰ παλαιότερα, τὰ καθαυτὸ χριστουγεν- νιάτικα καὶ πρωτοχρονιάτικα. Ἀπέξω πάλι, ἀπ' τὸ Ζαχαροπλαστεῖο, κάθε σπῖτι ἰσχυροῦται τὰ παλαιότερα ἐπίσης μομπονιά καὶ πι-φούρ. Καὶ με με- ρικὲς μπετίλιες λιγὲρ καὶ κονιάκ, ὁ γιορτινὸς μπουφὲς συμπληρώνεται: τὸ σπῖτι εἶναι ἔτοιμο νὰ δεχθεῖ καὶ νὰ τραπῆρ τὸς συγγενεῖς καὶ φίλους.

— Ἐνα κουραμπιεδάκι;... — Πολὺ εὐχαριστὸς! — Ἐφέρετε, μὰς πέτυχαν φέτος πολὺ... Κι' ἔνα κερασὸ μαζί; — Προτιμῶ λίγο κονιακάκι. — Ὅριστε... Δίπλες; θέλετε καὶ λίγες δίπλες; — Ἄ, τί λέτε! ἔγυστε καὶ δίπλες; Τρελλαινόμενι γιὰ δίπλες ἐγὼ! — Ἐνα μμποπονάκι τώρα, νὰ πᾶνε κάτω εἰς;

— Ἄς εἶναι κι' αὐτό! — Μὰ νὰ δοκιμάσετε καὶ τὰ τσου- ρέκια μὲς. Ἐγίναν, ξέρετε, θαυμάσια! — Δὲν ἀμφισβᾶλλω. Φαίνονται κι' ἀπὸ τὴν ὄψη. Ἐνα μικρὸ κομματάκι, πα- ρκαλῶ.

Αὐτὰ τὸ πρωτὸ, τὸ μεσημέρι καὶ τὰ πὸ- γόμενα τῆς γιορτῆς. Πρὸς τὸ βράδυ ἔμωσ ἀκούει κανεὶς ἄλλα:

— Ἐνα κουραμπιεδάκι; — Ἐδχαριστὸ πολὺ... ἔφαγα τόσο πολλούς!... — Μιὰ δίπλα τότε; — Ἀδύνατο! Εἶμαι ὡς ἐδῶ! — Ἐνα μμποπονάκι λοιπόν; — Οὕτε... Φανταστεῖτε, ἔχω γυρί- σαι δεκαπέντε σπῖτια τοῦλάχιστο καὶ σ' εἰς πῆρα ἀπὸ κάτι τί. Ἐνα στομάχι εἶν' αὐτό; πὸ νὰ χωρέσει πιά! — Ἐνα πιστὸ τοῦλάχιστο; — Ἐ, ἄ, εἶναι, γιὰ νὰ εὐχθηθῶμε..

Λοιπόν, εὐευχισμένους ὁ καινούργιος χρόνος... εἶτι ἐπιθυμεῖτε!

Ὅσο οἱ σπῖτικαί, καὶ προπάντων τὰ παιδιὰ, σὲ κάθε τρατάρισμα ξένου, «ἐπωφελοῦνται τῆς εὐκαιρίας» καὶ παίρνουν ἀπὸ ἕνα μμποπονί, ἀπὸ ἕνα

κουραμπιέ, ἀπὸ μιὰ δίπλα. Κι' ὡς τὸ βράδυ, παθαίνουν κι' αὐτοὶ εἶτι οἱ τε- λευταῖοι ἐπισκέπτες: τὸ στομάχι τους γεμίζει γλυκὰ καὶ βαθμὸ πὸ νὰ μὴ χω- ρεῖ πᾶ ὅυτε... τρίχα. Φυσικά, σὲ βραδινὸ τραπέζι, κανένας δὲν ἔχει ὄρε- ξη νὰ βάλει σὲ στόμα του μπουκιά. Μόνο οἱ μεγάλοι τρῶνε κάτι τι με τὸ στανιὸ. Τὰ παιδιὰ ἔμωσ ἀνθιάζουν καὶ πὸ βλέπουν τὰ φαγιά. Ἐπειτα ἀρχί- ζει ἡ βεγγέρα, περνοῦν λίγες ὄρες, τὸ στομάχι κατακάθεται. Καὶ με τὸ τσάι, τρῶνε πάλι γλυκὰ καὶ τσουρέκια...

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι πλαγιάζουν ἀργά. Μὰ λίγοι μποροῦν νὰ κλείσουν μάτι. Ἡ βιρυστομαχιά, ὁ στομχόπο- νος, ἡ ναυτία, ὁ πυρετὸς πολλὰς φο- ρές, τοὺς διώχνει τὸν ὕπνο. Τὴν ἄλλη μέρα τὰ συμπτώματα τῆς δυσπεφίας ἐξακολουθοῦν. Καὶ σιγά-σιγά ἐκδηλώ- νεται μιὰ ἀρρώστια, πὸ κάποτε βᾶ- σιτᾶ καιρὸ κι' ἔχει πολὺ ἀσχημὲς συ- νήπειες. Ἀλλὰ κι' εἶταν ἀκόμη ἡ δια- τάραξη αὐτὴ τοῦ πεπτικοῦ εἶναι περα- στική, ἀφίγει ἔχνη πὸ με τὸν καιρὸ πληθαίνουν καὶ δυναμώνουν. Γιατὶ οἱ δυσπεφίες ξαναγυρίζουν συχνὰ ὅπως κι' οἱ μεγάλες γιορτές. Καὶ πάντα σχε- δὸν αἰτία εἶν' αὐτὰ τὰ γλυκὰ, τὰ βαριά γλυκίσματα, τὰ μελωμένα, ζαχαρωμένα καὶ βουτυρωμένα ζυμαρῖα πὸ ἡ συνή- θεια ἀπαιτεῖ νὰ καταβροχθίζουμε σὲ τόσο μεγάλες ποσότητες γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου καὶ γιὰ τὸ κακὸ τὸ δικὸ μας. Ὡ, πόσοι ἄνθρωποι δὲν κτᾶστρο- φῶν γιὰ πάντα τὴν ὄγεια τους, καὶ δὲν πέθαναν νέοι ἢ δὲν ἐξήσαν χρόνια βα- σκισμένα, ἐξ αἰτίας τῶν χριστουγεν- νιάτικων τσουρεκιῶν καὶ τῶν πρωτο- χρονιάτικων κουραμπιεδῶν!..

Θέλω νὰ πῶ, ἔχι βέβαια εἰ τὰ χρυ- σόθωρα τσουρέκια κι' οἱ χιονόλευκοι κουραμπιέδες εἶναι ἀσχημα πράγματα, — Θεὸς φυλάξοι! — ἀλλὰ εἶτι γίνεται μιὰ κατάχρηση. Καὶ τὴν κατάχρηση αὐτὴ τὴν κάνουν προπάντων τὰ παιδιὰ. Γιατὶ ὁ πειρασμὸς εἶναι μεγάλος καὶ, στὴν ἡλικία τους, δύσκολα κατανοοῦν τοὺς πειρασμούς. Φανερὰ ἢ κρυφά, νόμιμα ἢ κλεφτά, τρῶνε τὰ παιδιὰ γλυκὰ, τρῶνε ἄλυπητα. Κατεδάζουν ἀδιάκοπα, γεμίζουν τὸ στομάχι τους: κι' εἶταν ἀκόμη τὰ εἶδοποιεῖ μ' ἕνα βάρος, μ' ἕναν πόνο, ἐξακολουθοῦν νὰ τοῦ ρίχνουν. Τί θὰ μποροῦσε ἄραγε νὰ κάμει τὰ παιδιὰ νὰ μὴν τρῶνε τόσοσ κουραμπιέδες, τόσοσ δίπλες, τόσο μελο- μακάρονα; Τίποτα! Καμμιά συμβουλή, καμμιά ἐπιβλεψη, καμμιά τιμωρία!

Ἀφοῦ παθαίνουν, βλέπετε, τὴ μεγαλύ- τερη, — τὴν ἀρρώστια με τοὺς πόνους τῆς, με τὰ γιαιτρικά τῆς, με τίς νηστείες τῆς, με τίς κλεισούρες τῆς, — καὶ πάλι δὲν βάζουν μυκλῶ. Ὁ μόνος τρόπος σωτηρίας θὰ ἦταν νὰ μὴ γίνονται κα- θόλου, νὰ μὴ σφωριάζονται στὰ σπῖτια

τὰ ἀφθονα, τὰ παραπανιστὰ αὐτὰ γλυκὰ τῶν γιορτῶδων, παρὰ νὰ μοιράζονται ἀνάλογα σ' εἰς τὸ διάστημα τοῦ χρό- νου, ὥστε οἱ μικροί, — γιαιτὶ ἔχι κι' οἱ μεγάλοι; — νὰ τρῶνε συχνότερα καὶ λιγέτερα.

Στὰ μεγάλα, στὰ πλοῦσια σπῖτια, αὐτὸ γίνεται. Τὰ γλυκὰ, καθήμερὰ ἢ γιορτινὰ, δὲν λείπουν ποτέ. Καὶ τὰ στομάχια τὰ συνειθίζουν, ὥστε καὶ μιὰ κατάχρηση κάπου-κάπου νὰ μὴ τὰ βλάπτει πολὺ. Ἀλλὰ στὰ μεσαία σπῖ- τια καὶ στὰ λαϊκά, πὸ εἶναι καὶ τὰ περισσότερα, ἢ ζωὴ δὲν εἶναι καθήμερα γιορτή. Αἰτὰ τὰ φαγιά τους, μετρημένα καὶ τὰ γλυκὰ τους. Κάπου-κάπου νὰ φᾶνε μιὰ πᾶστα σὲ ζαχαροπλαστεῖο ἢ ἕνα πιφούρ; στὴ χάση καὶ στὴ φέξη νὰ φτιάξουν ἕνα μπόλιο γλυκίσμα σὲ σπῖτι. Κι' εἰς πᾶ τὰ φέρνουν γιὰ τίς γιορτές, γιὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὴν Πρωτοχρονιά. Ἐ, τὸ ἀποτέλεσμα εἶν' ἐ- πόμενα. Γιατὶ τὰ στομάχια καὶ τὰ στο- μαχάκια πὸ γεμίζουν μόνο δυὸ τρεῖς φορὲς τὸ χρόνο με τὰ ζυμαρῖα πὸ εἰ- κμῆ, εἶναι ἀσυνήθιστα. Καὶ τὴν παθαί- νουν. Ἐστὶ σ' αὐτὲς τίς τάξεις, ἕνα παιδί δεκά χρονῶν ἔχει πάθει εἰκοσι τοῦλάχιστο σοβαρὲς δυσπεφίες. Κι' αὐ- τές, βεβαιωθεῖτε, ἐπηρεάζουν ἔχι του τὴ ζωὴ. Ἐνῶ ἕνα πλουσιόπαιδο τῆς ἴδιας ἡλικίας, ἀν δὲν εἶναι γλοσὸς ἀγιάτρευτος, δὲν ἔχει πάθει οὕτε τρεῖς.

Σὲν πρακτικὸν μὲς αἰῶνα, πολλοὶ λένε πὸς πρέπει νὰ καταργηθοῦν πᾶ οἱ γιορτές. Ὅχι βέβαια σ' εἶτι ἀφορὰ τὴ θρησκεία, ἀλλὰ σ' εἶτι ἀφορὰ τὴν ἀργία, τὴν πολυφαγία, τὰ ξανόχγια, τὰ γλέντια καὶ τὰ λοιπά. Γιατὶ, σὰς λένε, οἱ γιορτῆς αὐτὲς εἶναι τόσοσ παρεν- θέσεις στὴ ζωὴ, πὸ τὴ βγάζουν ἀπὸ τὴ τροχιά τῆς καὶ παρεμποδίζουν τὴν ἐργασία καὶ τὴν πρόοδο. Ἐ, λοιπόν, ἀν θὰ εὐχόμενι κι' ἐγὼ νὰ καταργη- θοῦν μιὰ μέρα οἱ βλαβερὲς αὐτὲς παρεν- θέσεις, θάνατι μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ λείψῃ αὐτὴ ἡ κατὰ συνήθεια συσσώ- ρευση τῶν γλυκισμάτων, πὸ ἔχει τόσο κακὰ γιὰ τὴν ὄγεια ἀποτελέσματα.

Σὰς ἀπαίξομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

39. Ὅποιος ψεύθῃ ὄνομα βγάλει, Κι' ἀν εἰλεῖ κατόπι ἀλήθεια, Οὕτε τὸν πιστεῖουν οἱ ἄλλοι. Καὶ τοῦ λένε: «—Τὰ ἴδια πάλι; Ἄς τὰ πᾶ τὰ παραμύθια!»

40. Ὅποιος ἀπ' ἄλλους κερταρεῖ, Ἐνφ θὰ τρεμπαλιᾶζει, Νὰ τρώει καὶ νὰ νεύεται, Ἄνθρωπος νᾶναι δὲν μπορεί, Ζῶ δὲν τοῦ ταιριάζει. Κι' ἀχθος ἀσέβης γίνεται!

CHRIF

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΙ COLOMBE ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

— Ὁ πηδῆχτής, ὁ καλιάτσος... — Οἱ σαλιμπάχοι; Ἄ, τώρα κατὰ- λαβα!.. Ὅχι, μικρούλα μου, κανένας δὲν εἶναι. Καὶ τί γυρεύουν αὐτοὶ ἐδῶ; Καὶ πὸς τοὺς γνωρίζω ἐγὼ;.. Νά, χτὲς τὸ βράδυ, ἐκεῖ πὸς δρόσιζα τὸ λαρόγγι μου με τὸ κρασάκι τοῦ κὸρ- Μιχάλη, τοὺς ἄκουσα πὸς μιλοῦσαν καὶ τοὺς εἶδα, σὺν ἔφυγες ἐσὺ, πὸς σηκώ- θηκαν θυμωμένοι νὰ σὲ κυνηγήσουν. Ἄλλὰ μὴ φοβᾶσαι! δὲν μποροῦν νᾶρ- θοῦν νὰ σὲ βροῦν ἐδῶ, γιαιτὶ δὲν ξέ- ρουν πὸς σὲ βρήκα καὶ σὲ πῆρα ἐγὼ. Κατάλαδες τώρα; Καὶ σοῦ πέρασε ὁ φόβος;.. Ἐλα, εἰς νὰ φᾶμε τὸ γαλα- τάκι μὲς... Ἄνοιξέ μου τὸ στομα- τάκι σου καὶ χλοῦπ!

Μιλῶντας εἶτοι, ὁ Γεροθωμᾶς ἔκοβε τὸ ψωμί μπουκίτσες-μπουκί- τσες καὶ τίς ἔριχνε σὲ τὸ πιάτο, εἶποι εἶχε κενώσει τὸ βραστὸ γάλα! ἔπειτα πῆρε μιὰ καλὴ κουτάλι με τὸ ξύλινο κου- τάλι του, τὴ φύσηξε λίγο καὶ, τὴ σιγμῇ πὸς εἶπε χλοῦπ!, τὴν πλησίασε σὲ τὸ στόμα τῆς Μαρίας, πὸς τὸ ἄνοιξε ἀσθόρμητα καὶ τὴν κατᾶπιε.

Καὶ μετὰ τὴν πρώτη κου- ταλιά, κατᾶπιε τὴ δεύτερη, τὴν τρίτη... Ἡ μικρὴ πει- νοῦσε φοβερὰ κι' ὁ Γεροθω- μᾶς γαλοῦσε ἀπ' τὴ χαρὰ του πὸς τὴν ἔδελεπε νὰ τρώῃ. Καὶ τόσο τοῦ ἄρρεσε αὐτὸ τὸ παιχίδι, ὥστε τὸ ἐξακολούθησε ὡς πὸς ἄδειασε ἔλο τὸ πιάτο.

— Κοίταξε, κοίταξε πῆρα πὸς τὴν εἶχε τὸ πουλάκι μου! εἶπε τότε χαί- δεύοντας τὸ κεφάλι τῆς Μαρίας με τὴν πλατεῖά του παλάμη. Τώρα πᾶ ἔμασσε φρόνιμοι κι' ἦσυχτοι καὶ δὲ θὰ φοβούμεστε πᾶ τὸν ἦσκιο μας. Ἀλήθεια, μι- κρούλα μου;.. Ἄς πᾶω τώρα, νὰ ἰδῶ ἀν ἔχη κι' ἄλλο γάλα, νὰ πῶ κι' ἐγὼ μιὰ σταλιά.

— Ἐγὼ λοι- πὸν ἦπια τὸ γά- λα τὸ δικὸ σας; φώναξε ἡ Μα- ρία ζωηρά. — Ὅχι δᾶ, ἔχι! Ἀφοῦ τὸ ἦπιες ἐσὺ, θὰ πῆ πὸς ἦταν δικὸ σου. Ἀλλὰ χρειάζεται κι' ἄλλο, γιὰ νὰ πῶ κι' ἐγὼ, καὶ γι'

αὐτὸ πρέπει νὰ πᾶω ὁ ἴδιος νὰγοράσω. Τὰ μάτια τῆς Μαρίας γέμισαν δά- κρυα καὶ τὸ καλὸ κοριτσάκι ἄρπαξε τὸ τραχὺ χέρι τοῦ Γεροθωμᾶ καὶ τοῦ τὸ φίλησε. — Εἰσαστε καλὸς, τοῦ εἶπε καὶ σὰς ἀγαπῶ πολὺ!

— Ἄ, μπράβο! φώναξε ὁ Γεροθω- μᾶς. Τώρα ναι, τώρα μάλιστα!.. Ἐγὼ τῶξερὰ πὸς ἐκεῖ θὰ κατανηθῶμε. Μὰ δὲ μὸς λές; Γιατὶ μάγαπᾶς τώρα; — Γιατὶ σταρθηθήκατε σὲς τὸ γάλα σας, γιὰ νὰ τὸ πῶ ἐγὼ. Αὐτὸ ποτέ δὲν τῶκαμε κανεὶς γιὰ μένα, οὕτε ἡ μη- τέρα μου!

— Ὅυτε ἡ μητέρα σου;.. Δὲν τὸ πιστεῖω... — Ὡ, ἔχι πὸς δὲν μάγαποῦσε. Μὰ πάντα μὸδνε τὸ μερτικό μου καὶ δὲ μᾶφινε νὰ βάλω σὲ στόμα μου οὕτε μπουκίε παραπάνω. — Τὸ καίμένο!.. Δὲ θάταν πλοῦσια ἢ μητέρα σου...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. ΝΟΙΚΟΚΟΥΡΑ. Ὁ Γεροθωμᾶς λοιπὸν βγῆ- κε νὰ πάρει τὸ γάλα του, κι' ἡ Μαρία, ἀφοῦ ἠσύχασε καὶ ἔσαρρεῦθηκε, ἔπαιξε λίγο με τὸ μύλο τῆς. Ἐπειτα στά- θηκε καὶ κοίταξε με προσο- χῇ τοὺς ἄλλους μύλους πὸς ἦταν μπηγμένοι σὲ κοντάρι καὶ περιμέναν τὸ Γεροθωμᾶ νὰ τοὺς πάρει καὶ νὰ τοὺς τριγυρίσει στὸς δρόμους γιὰ πούλημα.

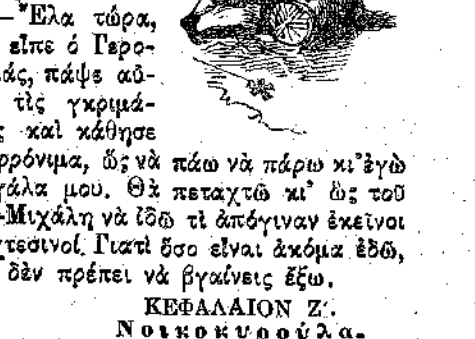
«Κι' οἱ δυὸ μαζί τὰ καθάρισαν εἰς μιὰ χαρὰ».

— Ὅχι... Μὰ σὲς, εἰστε πλοῦσιος ἢ φτωχός; Ὁ Γεροθωμᾶς δὲν ἤξερε τί νὰπο- κριθεῖ. Ἡ Μαρία βέβαια δὲν τὸν ρώ- τησε με κακία καὶ γι' αὐτὸ δὲν τοῦ κακοφάνηκε. Μὰ ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ ξα- ναβγεῖ, φόρεσε τὸ ἑπανωφῆρι του κι' εἶπε:

— Νά σοῦ πῶ, παιδάκι μου, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω. Τὸ βλέπετε καὶ μόνη σου πὸς πλοῦσιος δὲν εἶμαι. Οὕτε σὲ παλάτι κάθουμαι, οὕτε πολλὰ λεφτὰ ἔχω. Δὲν εἶμαι ἔμωσ καὶ φτωχός, γιαιτὶ δὲν μὸς λείπει τίποτα ἀπ' ὅσα χρειάζομαι κι' οὕτε μὸς χρειάζονται ὅσα μὸς λεί- πουν.

Ἡ Μαρία τὸν κοίταξε με τὰ με- γάλα τῆς μάτια, γιαιτὶ τῆς φάνηκε παρὰ- ξενὴ αὐτὴ ἡ ἀπόκριση. Ὅταν ἦταν μικρῇ, τὴ νανοῦριζε, ἀντι γιὰ τραγοῦδι, ὁ ἦχος τῶν ἀσημέ- νων καὶ τῶν χάλκινων νομισμάτων πὸς μετροῦσαν οἱ σχολιοβάτες μετὰ τὴν παράσταση. Πολλὰς φορὲς, στὸν ὕπνο τῆς, ἄκουγε τίς φιλονεικίες τους,

τοὺς καυγάδες τους, τίς βρισιές τους. Ὁ Γεροθωμᾶς ἔμωσ, ἀν καὶ δὲν εἶχε πολλὰ χρήματα, ἦταν εὐθυμος καὶ καλὸ- καρδὸς καὶ βέβαια πὸς δὲν θὰ μάλωνε ποτέ με κανένα. Αὐτὸ τῆς Μαρ-ίας τῆς φαινόταν παράξενο. Καὶ τὸ δειχνε με μορφα- σμούς. — Ἐλα τώρα, τῆς εἶπε ὁ Γερο- θωμᾶς, πᾶψε αὐ- τές τίς γκριμά- τσες καὶ κάθησε δῶ φρόνιμα, ὡς νὰ πᾶω νὰ πάρω κι' ἐγὼ τὸ γάλα μου. Ὅθ πεταχτῶ κι' ὡς τοῦ κὸρ-Μιχάλη νὰ ἰδῶ τί ἀπόγιναν ἐκεῖνοι οἱ χτιστοῖ. Γιατὶ ὅσο εἶναι ἀκόμη ἐδῶ, ἐσὺ δὲν πρέπει νὰ βγαίνεις ἐξω.

«Τὸ ἀσχημα πὸς εἶν' ἐδῶ- μέσα! εἶπε. Ὁ ἦλιος δὲ μπαί- νει καθόλου. Ἰδὲς τὴ λερω- μένα πὸς εἶναι τὰ τζάμια!.. Ἄ, νὰ μιὰ πατσαβούρα... Ἄν ἔπιανα νὰ τὰ πλῶνω;.. Βάζω στοίχημα πὸς ὁ Γεροθωμᾶς θὰ εὐχαριστηθῇ νὰ τὰ ἰδῇ καθαρά.» Ἐγείρε τὸ στανι καὶ γέμισε τὸ βαθὺ πιάτο, βόηθησε μέσα τὴν πατσαβούρα κι' ἄρχισε νὰ πλῆνῃ τὴ χαμηλιὰ γυαλιὰ τοῦ παραθύρου. Σωρὲς δυσκολία, καθά- ρισε εἶτοι τὰ τέσσαρα πρῶτα. Ἐπειτα στάθηκε συλλογισμένη. Τὰ χέρια τῆς δὲν ἔφταναν πᾶλλα πὸς ἦταν ψηλά. «Ἄν εἶχα τίποτα νᾶνεῶ... Τὸ σκα- μνάκι εἶναι πολὺ χαμηλό... Ἄ, τὸ κού- τσουρο!.. Μὰ πὸς νὰ τὸ κυλήσω; εἶναι τόσο βαρὺ! Ἄς δοκιμάσω νὰ τὸ ρίξω...» Ὁ κορμὸς ἀντιστάθηκε στὶς κρᾶτες τῆς προσπάθειες. Ἡ μικρὴ ἔμωσ ἔβαλε ἔχι τῆς τὴ δύναμη κι' ἐπιτέλους κατὰ- φερε νὰ τὸν ἀναποδογυρίσει.

«Ὡρατα! φώναξε με χαρὰ. Τώρα θὰ τὸ κυλήσω ὡς τὸ παράθυρο!.. Ἄ, μπρά- βο! τί καλὰ πὸς τρέχει τὸ καλὸ μου τὸ κουτσουράκι!.. Νὰ τὸ χαρῶ ἐγὼ!..» (Ἀκολουθεῖ)

Παρόμοια: — Στὸ 40 φύλλο, στὴ συνέχεια τῆς «Κόρης τοῦ Γεροθωμᾶ» (σελ. 39, στήλ. α') ἀντὶ «μὲ τὴν εἰκόνα τῆς Ἐλισβήτης», διορθώσατε: «μὲ τὴν εἰκόνα τῆς Ἀλεξάνδρας».

στη Συλλογή αυτές λογαριάζονται ως μια ιδέα και την εξήγησα πού έδωσα στο προηγούμενο) Γελοία- ναν (βραβείον δόξα) την φωτο- γραφία σου την περιμένα) Γλυκό Χαμόγελλο (δix τόσα μεγάλα) κα- νένα μικρότερο να διυλίσξω να μετα- φράσω, για τή Σαλίδα πάντα έν- νοούνται) Γλυκιά Πατρίδα (πολύ άραιο το γράμμα σου ναί, το κα- νούργιο σου ψευδώνυμο θα βάλω στο ψηφοδέλτιό σου" ή σιλουέτα ελληνικά λέγεται σκιαγραφία ή σκια- γραφία) Σύντομος Καίρον (δέν μπορώ να παραχωρήσω, γιατί όλ' αυτά τα εξηγημένα θα τακτυ- ικόσω) Χίμαιραν (μπορείτε, καθερ- μιά χριστιά) Τζένι (κι' αυτό το γράμμα σου πολύ άραιο και μη με- τριοφρονείς τόσο" γράψε σι με νέα άγγελία όπως τή θέλεις και στείλε μου τη να τή δημοσιεύσω) Μενέ- λαιον Πασ. (στοίχια 20 φύλλα) Μελαχροινή Κορημοπούλα (δ- καμας πολύ καλά και θέλω τώρα να μου γράψης συχνά" επί λάθη για τους ανθρώπους, αλλά βλέπω ότι σου δέν κάνεις κανένα" για το ξεσπάθωμα εύχαριστώ πολύ) Νά- νισσαν και Ράιναν (εύχαριστώ πολύ πού, «μη βρισκοντας λόγια να μ' ευχαριστήσετε για τή χαρδή πού σας χάρισα, απομαρτίστε να μ' ευχαριστήσετε μ' έργα» και μου κάνετε με νέα συνδρομήτρια) Ρομπινσον (έλαβα, εύχαριστώ, δόξα- λα) Αφρισμένοι Χείμαρρον (χαί- ρω πολύ, γράψε μου) Αδων (εύ- χαριστώ για τή έρωση του ουλλό- ρου σας και περιμένα πολλά) Α- θανάσιον Διάκον (εύχαριστώ πολύ διό το ξεσπάθωμα) Σπλαβομένην Ξουδραίαν (εύχαριστώ για τή ε- χές" γ' ακέλλους λυσάχαρα θα στείλω μόλις τυπωθούν) Σίμων Έσπερίαν (έλαβα τή συνδρομή σου για τή προσάδεια εύχαριστώ κι' ελπίζω κάτι να καταρθώσης) Μί- μνη Κ. Πασ. (εύχαριστώ δόξα) Αλκιοστιν θα τή διαδίδω και στο έρχόμενο θα σου πώ) Ζηθι Πατρεις (είχε τυπωθεί πιά το φύλλο) Κ. Μ. Βουλγαριδην (εύχαριστώ και για το τρίτο ξεσπάθωμα καθώς και για τή εξακολούθηση των ένερ- γειών) Φιλανδον (βραβείατα επι- τρέπει εύχαριστώ για το ξεσπά- θωμα) Πανταχού Παρόντα, Α- θιωμένο Γιασεμί, Άνθος τής Άνδρου, Μαγαλαίαν Μπελοού, Σχηματιαν Η. Δουδούμη, Παρ- θενοτήν Σιδηροπούλου, Γαβριάν κτλ. κτλ.

Ελένη Ζηρένη, Γεώ. Α. Γεωργιάδην, Ελένη Ν. Παύτη, Β. Βιτάλην (έλαβα, εύχαριστώ).
Κώμα τής Χίου, Ίω. Ανδρι- νόν, Η. Μ. Γεωργιάν, Βιολέτταν, Ι. Δόμικωη (δοξαλα).

Είς δόξας εποτολάς έλαβα μετά τήν 8 Ιανουαρίου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

Το πρώτοτον καθήκον του καλού συνδρομητού είναι ή έγκαιρος άναίνωση τής συνδρομής του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 19ου Διαγωνισμού. Αι λύσεις δεκταί μέχρι 10 Μαρτίου.)

79. Δελιγγριος

Δυνητικός άπέκτησε Μών αίσθηση κι' ίδου Τόνου άμέσως έγεινε Ένδς νησιού μικρού.
Δημοκρατική Ίδεια

80. Συλλαβόγγριος

Δυδ σύμφωνια ένώνεις Μ' έπίσφρημα κοινού Και φάρι φανερώνεις Με σήγγος σουβλερό.
Αδρα του Έβρου

81. Στοιχειόγγριος

Σε ζεσταίνας κι' είμαι μία Χειμωνιάτικη εύνοχία Θές να σε φρετίσω κιάλα, Μέσ' στη μάθη νύχτα, μ' όλα Τα γλυκά οδράνια φάτα; Τάρχηκό μου σβύσας πρώτα Και κατόπι τρία στοιχία.
Χελιδόν του Έβρου

82. Μεταγραμματισμός μετ' Α- ναγραμματισμού

Είμ' ένα μικρό νησί, Μά έχω χάρη περισσή: "Αν μάλλ' αέρας το κεφάλι, Φώς θα σείξης σάκιροιάλα. Κι' αν με άναγραμματίσης, Μαύρα κύματα θάσπρωξής.
Σύντομος Καίρον

83. Αντιστραμμένη Ψυραμής

**** — Στρατηγός Άδωναιός.
*** — Νεοέλλην ποιητής.
** — Στοιχός φιλόσοφος.
* — Σύνδοκας.
+ Οι σταυροί καθόλου προφήτης.
Λουκάς Κ. Νικητοπούλης

84-88. Μισαί Λέξεις

1, Κηλα. 2, Ρυγ. 3, Φορ. 4, Βαοβ. 5, Ση.
Νά συμπληρωθούν οι άνωτέρω λέξεις, χωρισμένοι άκριβώς εις τή ήμισυ των.
(Νέον είδος) Σάνδικος

89-98. Μαγικόν Γράμμα

Τή άναλλαγή ένός γράμματος έκάστης τών κάτωτι λέξεων δι' ένός άλλου, πάντοτε του αύτου, να σχηματισθούν άνευ άναγραμ- ματισμού άλλαι τόσαι λέξεις: γέρον, λάθος, άκοή, ψέγο, χιμών.
Προβολήται

94. Άκροστιχίς Άκροστιχίδω"

Α'. — Τα μέν άρχικά τών κάτωτι ζητουμένων λέξεων άποτε- λούν μετalloν κώνον, τα δε δεύ- τερα γράμματα μυθικήν νήσον: 1, Εύχάριστον συναίσθημα, 2, Κοιτης του Άδου 3, Μέγας Γάλλος ποιητής, 4, Στενός συγγενής, 5, Κοιτικόν έργαλείον.
Β'. — Τα μέν άρχικά τών κάτωτι ζητουμένων λέξεων άποτελούν γεω- μετρικών σχήμα, τα δε δεύτερα γράμματα έξάστημα άμάξης: 1, Μυθικός ποιητή, φοβερός, 2, Ό,τι κωλείται κι' άγοράζεται, 3, Βασιλεύς τής Βαβυλώνας, 4, Περίφημος χώρα τής Παλαιστή- νης, 5, Άρχαίος έπιφανής βασι-λεύς.
Γ'. — Τών άνω εδρεθησομέ- νων τεσσάρων λέξεων, τα μέν άρ-

χικά άποτελούν πόλιν τής Όλ- λυνδίας, τα δε δεύτερα γράμματα μέγα διάστημα χρόνου.

95. Φωνηετόλιπον

μκρ. πγγ-τ-πνμτ
Φάβαν Α. Άλεξανδριδής

98. Γζήφος

0 μ φορ μ αν 1
μ μ μ μ μ μ
Έλεόθεος Θεός

Από τους Γαλλομαθείς

97. Chemin-de-fer

P**C*L**T**B**E
Animal, Infini, Aliment, Membre du corps, Arme.
Ίτασίτης του Μεσοίωτος

97. Acrestiche

Les premieres lettres des mots ci-dessous forment un des Sept Sages.
1, Fleuve d' Angleterre; 2, Ancien héros; 3, Dieu des Heilènes; 4, Ville de France; 5, Muse; 6, Ile d' Égée.
Napoléon

ΑΥΣΗΙΣ

των Πνευμ. Άσκησ. του φύλ. 44

627. Ηρόκλειτος (Ήρα, Κλει- τος). — 628. Κύπρος-κύπρος. — 629. Ήτοι-Οίτη. — 630. Το κίπερ.
631. ΜΗ-ΔΕΙ-Α 632-636. ΔΕΙ-ΔΙ-Α Διά το θ Α-Α-ΡΩΝ Ρ:Κύρος, Πάρος, παλαιά βάρος, φάραγγ, — 637. ΟΙΝΟΣ (Ίσις, Νίνος, σός.) — 638. ΝΕΙΔΟΣ-ΕΥΡΩΠΗ (Νέ- ρων, ΕΥρώτας, Ίρλανδία, ΔΕτ, Όπίδρον, Σηκουάνας). — 639-Μ' όπου δάσκαλο καθήσεις-τέτοια γράμματα θα μάθης. — 640. Τφ δευτερογεννη μη έπιγία (το δίς τχ, οδν, κτη έπι γ' έλα.) — 641. Livre. — 642-644. 1 Φλόρα (lit, lit, rat.) 2. Λερμονία (les, mon, et, à.) 3. Κυδονέα (qui, donne, et, à.)

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τής Α' Περιόδου (1879—1894) άπό τους έκδοθέντας 24 τόμους ύπάρχουν άκόμη μόνον οι έξής έξη: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, και 20ός. Έκαστος τόμος δρ. 25, ταχυδρομικός δε άποστα- λόμενος δραχ. 28,50 διά το Έ- σωτερικόν και δραχ. 32 διά το Έξωτερικόν.
Τής Β' Περιόδου (1894—1924) έκάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τό- μοι, 31 εν όλω. Έκαστος τόμος άρραφος, δρ. 70 και ρομμένος δρ. 75. Ταχυδρομικά τέλη έκά- στου τόμου προσθετά εις τας άνω τιμάς: Διά το Έσωτερικόν δραχ. 2 δ άρραφος και δρ. 2,50 δ ρομμένος. Διά δε το Έξωτερικόν δρ. 13,50 — εις άρραφος εις άρρομμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ'—108)
Εισαχόμενος στο κομμά σιλουέτι τής Διαπλάσεως χαίρετω έλας και έλιου. Άνταλλάσσω Μ. Μ.; — Κλεομένης 55 Άθήνα. ΜΕΡΑΚΗΣ

(ΚΕ'—109)
Α' ΔΙΑΓΩΝ. ΜΙΚΡΟΥ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΟΥ ΡΟΚΗΡΥΞΕΩΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ Μ. ΜΥΣΤΙΚΩΝ. ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΡΙΑ. ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΕΛΕΥΘΕΡΑ. ΠΡΟΒΕ- ΣΜΙΑ ΔΙΕΜΕΝΟΣ. ΟΙ ΕΠΑΝΟΥΜΕ- ΝΟΙ ΘΑ ΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΜΙΑ ΔΕΞΜΙ- ΔΑ Μ. Μ. — Ε. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ (ΔΙΑ Μ. ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΗΝ), ΦΑΒΙΕ- ΡΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ (ΚΕ'—110)

Μ παλιντας στο μουσόδιο σιλουέτι χαίρετω έλας και έλες. Διαπλάσ- σουλα, Διαπλάσοσύλης, δε μπορείς άνακαλίπτει με: είμαι δ' άΓΕΛΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ (ΚΕ'—111)

ΚΟΥΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΟΥ, ΙΩΑΝΝΑ ΣΕΦΕΡΑΗ, για τή υιοτή σας χιλίας εύχες έν- κάρδιες, Με φιλή ΕΛΜΗ ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΥ (ΚΕ'—112)

Μ παλιντας στο μουσόδιο σιλουέτι τής Διαπλάσεως χαίρετω έλας και έλες. Ιδιαίτερος δε το Πουλί τής Κα- ταιγίδος. ΔΙΑΝΗΘΙΚΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ (ΚΕ'—113)

ΟΜΟΧΡΟΝΑΙΑ "ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ", Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Προκηρύσσονται διαγωνισμοί καλλιτε- χνικών κωστών (καλλιστών). Βρα- βεία για τους μεγαλύτερους: Α' ΜΑΓΔΑ Η ΕΒΡΑΙΑ (Πολύβιου Δημητριοκοσού- λου), Β' ΑΘΟΣ (Α' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ), Γ' ΚΥΡΙΑ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΟΥ (Πάδ Λορέν), Δ' ΘΑΝΑΤΟΣ (Μέτσελιν), Ε' ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΜΕΝ ΑΥΤΟΝ (Σιάνε- βιτς). Για τους μικρότερος: Α' Παύ- λαγγελια Μυθός (Περυλιότη), Στελίτε στον Τάκη Κ. Πετρίδην, δόξς Άλμα- νέους 118 Άθήνας. (ΚΕ'—114)

ΒΑΣΙΛΕΣΣΑ ΣΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ, ΙΩΑΝΝΕΜ, Β ΜΑΓΙΣΣΑ, ΠΑΡΤΑΚΟΥ ΠΑΡΩΝ, ΤΡΙΑΝΤΑ- ΦΥΛΑΞΙΑ, ΓΚΕΜΟΤΡΓ, ΔΟΡΜΕΜΟ ΚΥΜΑ, ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΣ, ΠΟΥΤΙ ΤΕ ΚΑΤΑΓΙΔΕ, ΠΙΑΝ ΣΕΙΜΑΡΡΟΤΗ, ΠΑΝΓΩΜΕΝ ΚΡΥΣΤΕ, ΦΙΛΟΣΟΦ, ΠΟΝΟΥ ΔΑΚΡΥ, Τμή μα άν λαβαίνας τις κάρτες σας (ΚΕ'—115)
Ο έπί του Διαγωνισμών ΜΑΥΡΟΣ ΚΟΜΗ (ΚΕ'—115)

Αλληλογραφία με Μικροασίτας και Μικροασίτας προσφωτας και ή ή ει Σπίνος, Ήελια Σιάνης, Συμνιο- πόλια, Άγέλης τής Σπίνης, Σπινιό- τιμο Κερέα, Άγέλης Συμνιοπούλα, Διωνέη Κοδελιότανα, Σπίνης Καί- μς, Μυροβόλος Σπίνης, Νοσταλγούδα Συμνιοπούλα, δεχόμε. "Εάν ναί, δηλώσατε ήλιαν και διεδοθούν σας. — ΣΜΥΡΝΙΩΤΙΚΟ ΑΣΤΕΡΙ, Άλεξαν- δροπούλας. (ΚΕ'—116)

Α γαστήρι με Διαπλάσοσύλα, στο- μόφο σιλουέτι σας θα βρεθί καρ- μά γωνίτα για να μέινουσι και μετ; ΜΑΡΙΣΣΑ, ΦΡΟΪΛΑΪΗ, ΡΑΪΝΑ, ΔΙΑΔΑ (ΚΕ'—117)

Σ τον Άρχοντά ή κώση Πασχάλια Σ και ή Ζαχάρια του στέινον τις πιά καλές των εύχες για τήν Πρωτοχρονιά. (ΚΕ'—118)

ΜΟΝΤΑΗ, κόσο θάδελα να άλληλο- γραφήσομε. Να περιμένα; Πρώτο γράμμα μέσο διαπλάσεως. — ΚΑΛΙΡΗ (ΚΕ'—119)

Χαίρετω έλας. Ίταμης, σε ψηφίω. Άνταλλάσσω Μ. Μ.; — ΑΡΑΜΙΣ (ΚΕ'—120)

Διαπλάσοσύλα—ες, σής εδωγμα. ζό- να πολλά κι' ετυμολογία. — ΒΡΑΙΑ ΣΑΧΡΑΖΑΤ (ΚΕ'—121)

Η ΜΑΓΙΣΣΑ παρακαλεί θεομύστατα τους ΦΙΛΟΥΣ τής, καθώς και έδους τής έπου με μιση συμπάθεια, να άποστηθού την (ΚΕ'—122)

ΜΑΙΟΣΓΕΝΝΗΤΗ στο φρενιδό Δημοψήφια (ΚΕ'—122)

ΜΑΙΡΗ ΣΚΙΑ, θεομύστατα εύχαριστής για βραβείο και περιμένα. — ΝΑΝΟ- ΤΑ, ή γαστήρι σου χαρά έτοιμική μου χάριος. — ΊΗΝ, εύχαρίτατα δεχόμεν περιμένα: (ΚΕ'—9) ΜΑΓΙΣΣΑ

— Φ ΑΣΤΕΡΙΑ —
Μηνιαίο Εικονογραφημένο Γραμ- ματοσημολογικόν Περιοδικόν. Μο- ναδικόν εις το είδος του εν Έλλάδι και Άνατολή. Άξια: Όδος Υψηλάντου 149, εν Πειραιά.